

Napoly

Kým som bol malý, sople mi stekali do úst, pokým mi ich nezotrela mama, ale dnes si ich utieram celkom sám. Vlastne som už dost veľký, lebo keď vyskočím, tak sa viem chytiť stropu. I keď je pravda, že to nedokážem všade - napríklad vo veľkých obchodoch alebo v aule našej univerzity ešte stále nedočiahnem. Ozaj, univerzita! Budúci rok ukončím postgraduálne štúdium na našej univerzite a pán dekan sľúbil, že budem môcť hneď začať učiť. Najradšej mám síce biochémiu, ale tešil by som sa, nech by mi prideliť čokoľvek, pretože na internáte sa mi pri tých spolužiakoch nedá vôbec, ale vôbec študovať.

Musím priznať, že som sa na to miesto už naozaj veľmi tešil, ale keď ma pán profesor Kováč, čo nedávno odišiel z našej školy, oslovil s ponukou účasti na jeho výskume, neváhal som. O čo presne ide, pravdupovediac, netuším. Určite však prideme k veľkému objavu a doplníme trebárs neznámy prvok do Mendelejevovej tabuľky.

Preto som vlastne tu, vo veľkom meste za veľkou mláskou, ako hovoriela pán profesor. Dokonca bol taký zlatý a kúpil mi aj letenku. Len čo sme pristáli, hneď na letisku som usúdil, že to musí byť naozaj poriadne veľké mesto, kde sa všetci ľudia stále kamsi ponáhľajú. A na rozdiel od toho nášho mesta je tu aj veľa príslušníkov negroidnej a mongoloidnej rasy.

Na letisku ma čakal istý pán Csudai, ale ako mi povedal, môžem mu hovoriť Péter, lebo tak ho volá aj pán profesor. Péter mi pomohol zobrať kufre, kde som mal pár knižiek a ja som si bral len ruksak s pyžamkom a kefkou, lebo ktohovie, či sa aj tu dá niečo také kúpiť.

Z parkoviska pri letisku nás nejaký milý pán svojím žltým autom odviezol až k najbližšej stanici metra, kde sme prestúpili do toho podzemného vlaku. Ja som takým ešte nešiel, lebo v našom meste jazdia iba električky, trolejbusy a autobusy. Potom sme sa vozili týmto metrom, kde bolo veľmi veľa ľudí a trochu to tam aj smrdelo. Mohlo to trvať asi 10 alebo 15 minút, keď ma Péter potiahol za rameno. Vyšli sme von a zamierili na ulicu plnú aut. Videl som tam aj to žlté auto, ktorým nás ten pán zaviezol z letiska k metru, ale Péter, mi zakázal zakývať mu.

Odvtedy čo sme vystúpili, som ešte dost dlho kráčať za Péterom, až pokým sme sa nedostali k malému domčeku na úzkej ulici, kadiaľ nechodilo veľa aut ani ľudí. Péter vytiahol zväzok kľúčov a pomocou jedného z nich sme sa dostali dovnútra.

Najprv ma zaviedol na poschodie, ktoré tu mali iba jedno, i keď som v meste videl také obrovské činžiaky, ktoré ich museli mať prinajmenšom tridsať. Tam mi ukázal izbičku, kde budem spávať a povedal pri tom, že je pekná a útulná. Chcel som si vybalit veci z kufrov, ale všimol som si, že je tam iba posteľ a keď som si izbičku dôkladnejšie prezrel, nechal som knižky radšej v kufroch, aby im náhodou neublížili tie tri veľké chrobáky na stene oproti.

Len čo som si to tam stihol trochu prezrieť, prišiel za mnou Péter a povedal, že profesor ma už dole čaká. Nevedel som, čo presne znamená to „dole“, ale keď som postupoval vertikálnym smerom po schodoch, dostal som sa k širokým kovovým dverám v suteréne. Chvilu som čakal, či sa dvere otvoria, keď sa pred nimi pohnem, ale keďže sa nič nedialo, rozhodol som sa použiť zvonček pri zárubni. Krátko na to, čo som ho stlačil, sa ozval hlučný šramot akéhosi železa a hneď nato sa v nich zjavil pán profesor.

„Vitaj Filip! Som rád, že ťa tu konečne mám. Cesta ako?“ privítal ma hlučne profesor a do ruky mi strčil koniec tej svojej. Asi ani nečakal, že mu odpoviem a hneď za mnou zatváral dvere. Bol som veľmi rád, že som ho tak potešil, lebo sa stále milo usmieval a potľapkával ma po pleci. Ale nie tak, ako tá teta z domu, kam ma zaviedla mamička, keď

som bol ešte celkom malý a kde som musel spať veľa nocí. Tľapkanie pána profesora bolo veľmi priateľské a vôbec nebolelo.

„Takže, synak, mám ťa tu kvôli prísne tajnému projektu. Rozumieš mi? Prísne tajnému, nikomu teda ani muk, lebo o ňom vieme len my dvaja a Péter,“ usádzal sa profesor za pracovný stôl vo vedľajšej miestnosti. „Jasnačka,“ odrapotal som, ako som to počul u chlapcov na internáte. Profesor sa na chvíľu zarazil mojou pohotovou reakciou a až potom začal vysvetľovať ďalej: „Ide o originálny výskum ohľadom DTO, čiže dočasnej transformácie osobnosti. Je to doposiaľ neprebádaná oblasť, ktorou sa zaoberám asi 2 roky, odkedy som odišiel z univerzity. Cieľom DTO je...“ odmlčal sa na okamih, „... jej cieľom je umožniť jednému človeku vstúpiť do tela iného jedinca a ovládnuť ho,“ prešiel do vzrušeného šepotu.

Hoci som asi všetko celkom nepochopil, nechcel som pána profesora vyrušiť a keď z neho náhly nával vzrušenia opadol, sám pokračoval. „Cieľ DTO je vznešený a jedinečný, Filip, ale mnohí nevzdelanci, najmä z radov cirkvi, by nás kvôli nemu boli schopný upáliť! Všetko musí prebiehať v najvyššej tajnosti. Ak sa nám tento projekt podarí, bude to najväčší objav storočia a ja, ja budem naj..., teda, ehm, my budeme najväčší vedci svojej doby. Väčšina vecí je už v podstate hotová, ale teba predsa len potrebujem na určité výpočty v biochémií, s ktorou sa tu stretávame. A keď dáme dokopy tvoje výsledky s mojimi a dotiahneme nejaké technické detaily...“ zastavil sa, keď objavil iskričku neistoty v mojom pohľade. „Si študent roka, Filip! Najlepší študent školy i republiky hádam v celých dejinách. Génus ako ty nemá v Európe obdobu, tak sa vzchop chlapče. Je to oblasť, v ktorej sa až tak nevyznám, ale pre teba to bude hračka!“ I keď som si spomenul, že teraz nie sme v Európe, profesorove slová ma nesmierne povzbudili a odvtedy som hľadel normálnym spokojným pohľadom na špičky topánok.

Pán profesor mi po krátkom rozhovore ukázal svoje laboratórium. Bola to tretia podzemná izba, ale oveľa väčšia ako chodbička i kancelária. Laboratórium sa mi veľmi páčilo, bolo priestrané a moderne vybavené. Pán profesor tam mal veľa vzácnych prístrojov a dokonca aj sadu mikroskopov, ktorú pred pár rokmi ktosi ukradol z nášho školského laboratória. Bodaj by sa našiel ten hnusný zlodej!

Keď sme si poprezerali celé laboratórium, profesor ma opäť zaviedol do kancelárie a veľmi podrobne mi porozprával o svojich výsledkoch. Je naozaj veľmi ďaleko, pomyslel som si, keď ma so všetkým oboznámil. Na záver ešte zosilneným hlasom dodal: „Vybral som si ťa, Filip, lebo ti dôverujem. Nikomu, ale naozaj nikomu nesmieš o našom výskume povedať ani slovo. Môžeš v laboratóriu celé dni počítať, môžeš sa v tomto dome dobre najesť, môžeš ísť kedykoľvek na záchod, ale o DTO pred nikým ani muk!“ „Jasnačka,“ potešil som sa, lebo som v sebe už dlho zdržiaval veľa moču.

* * *

Hneď na druhý deň som sa pustil do práce. Naozaj to nebolo nič komplikované, o všetkom som dakedy čosi čítal a mnohé veci som ovládal už na gymnáziu. Išlo mi to celkom od ruky. Pán profesor za tie dni, čo som usilovne pracoval, dával dokopy technológiu DTO a keby mal aj moje výsledky, mohol by celé zariadenie úplne dokončiť.

Postupe som si zvykol na svoju prácu a musím priznať, že tie dni boli veľmi vzrušujúce, lebo som mohol celé dni tráviť v laboratóriu. Teda až na dobu, čo som spal, jedol Péterové jedlá, cikal, kakal a umýval sa. Časom som si tiež všimol, že do nášho domu občas chodí mladá dievčina a vždy chodí do izby pána profesora. Myslím, že to bude jeho dcéra, lebo vždy keď sa stretnú, hlasno vzdychá a počuť to až do mojej izby. Aj ja som tak podobne vzdychal, keď som bol malý a veľká teta ma cápala po holom zadku.

Na začiatku šiesteho týždňa u pána profesora, kedy mi chýbali možno dva-tri dni na dokončenie výpočtov, som pána profesora strašne sklamal. Ráno som sa zobudil a celé telo ma veľmi bolelo. Okrem toho mi bolo pod paplónom príšerne horúco a keď som chcel zísť do laboratória, zatočila sa mi hlava a spadol som. Keď ma tam Péter našiel, zanesol ma do postele a povedal pánu profesorovi, že som chorý. Pán profesor aj ja sme veľmi zosmutneli.

Celý týždeň po tejto udalosti sme strávili na okraji obrovského jazera, lebo podľa pána profesora som potreboval trochu čerstvého vzduchu a rozptýlenia. Každý deň sme sa chodili veľa prechádzať po brehu jazera, párkrát sme boli v reštaurácii a raz ma pán profesor s Péterom dokonca zobrali do kina. Za týždeň som sa dal v podstate celkom do poriadku a keď ju za mnou pán profesor posledný deň poslal, cítil som sa naozaj fit. Volala sa Sylvia a spoznal som ju hneď, ako vošla. Bola to tá dcéra pána profesora.

Musím poznamenať, že bola veľmi energická a bez toho, aby sa na niečo opýtala, sa rozvalila na moju posteľ. Odtiaľ si ma prezerala veľkými očami, ktoré mala po obvode akési čierne. „Tak ty si ten blázonko, čo ho tam profesor schováva?“ vyškerila sa na mňa. „Nie, nie. Ja som, prosím, Filip,“ vyviedol som ju z omylu. Po mojom vysvetlení sa nečakane prevalila na bok a hlasno sa rozosmiala. Keď sa na mňa znovu pozrela, zadíval som sa na špičky topánok. „Tak, Filipko, na čo čakáš, ak smiem vedieť,“ vyzúvala si čižmy. „Nuž, len na to kým sa vrátíme domov a dokončím... čosi, čo máme rozrobené,“ snažil som sa odpovedať na otázku, ktorú som hneď od začiatku pokladal za nezmyselnú.

Sylvia sa znovu zasmiala, potom vstala a priblížila sa ku mne veľmi, veľmi blízko. „Ty si fakt napoly debil...“ povedala, „ale teraz ma pozorne počúvaj. Profesor je chorý, Filipko. Nevie, či ti to niekto povedal a neviem, či ti to môžem povedať ja, ale má rakovinu a máva bolesti, čiže mu zostáva... Je na tom už veľmi zle. Urob mu radosť a dokonči, čo máš dokončiť čo najskôr. On ťa, chudáčik, tak ľúbi.“ Keď som sa dozvedel, že pán profesor je chorý, nemohol som sa už vôbec usmievať a nepotešilo ma ani to, že Sylvia už odišla.

„Hotovo,“ počul som jej hlas, keď zatvorila dvere. A keď odchádzala, zdalo sa mi, akoby mala štyri nohy. Podivnou predstavou na štvornohého človeka som sa dlho nezaoberal, sústredil som sa len na jediný cieľ – dokončiť DTO čo najskôr.

* * *

Po našom návrate som mal výpočty hotové do dvanástich hodín. Profesor sa nesmierne tešil a dlho ma stískal. Asi to videl vo filme, na ktorom sme boli v kine, lebo tam sa ľudia objímali vždy, keď boli šťastní. Jeho radosť ma tešila ešte o to viac, že bol, chudáčatko, chorý a mohol som ho aspoň takto potešiť.

Ešte v ten deň popoludní profesor skonštatoval, že sme plne pripravení na testovanie DTO. V zadnej časti laboratória sa vypínalo mohutné zariadenie s množstvom trubičiek, svetiel a dominantnou transformačnou trubicou uprostred. „Pán profesor, ak smiem vedieť, ako plánujete uskutočniť prvý test? Myslím, že som tam v klietke videl ešte veľmi pekného zajačika...“ osmelil som sa opýtať. „Ó nie, môj milý! Toľkú česť a poctu nepreneháme nejakému králikovi. Vyskúšať to môžeš ty,“ usmial sa pán profesor. „Ďakujem, pane. Ste veľmi láskavý. Viete, u nás v škole nám vždy zakazovali čokoľvek skúšať na ľudoch,“ dojala ma profesorova šľachetnosť.

O pár minút sme obaja ležali na pripravených paneloch. Mňa k prístrojom pripojil pán profesor, ale jemu samému musel pomôcť Péter. Dohodli sme sa, že skúsime na okamih preniesť osobnosť pána profesora do môjho tela, i keď pán profesor doposiaľ vždy hovoril iba o DTO do mŕtvych tiel. Tešil som sa preto, že budeme pozorovať, ako zareaguje jeden organizmus na prítomnosť dvoch ľudí.

„Tri, dva, jeden... štart!“ odpočítal Péter a aktivoval zariadenie. Na okamih sa nič nedialo, až som sa preľakol, že sme na niečo zabudli. Ale vtom sa profesor začal nesmierne silno nadhadzovať a keby ho Péter neprichytil, iste by spadol na zem.

O zlomok sekundy neskôr, ako som si všimol chvejúceho sa pána profesora, to prišlo. Bolo to, akoby do vás vrazila lokomotíva, rozplaskla vás o stenu a tam vás donekonečna valcoval parný valec. Ovládla ma strašná bolesť, najkrutejšia, akú som kedy pocítil, no keď sa zo mňa snažil vyraziť výkrik, nedokázal vyjsť z úst. Ústa, oči, uši, ruky, nohy... celé telo bolo profesorovo. Hýbal mojimi nohami i rukami a niekde veľmi veľmi ďaleko som cítil jeho smiech. Nie, nepočul som ho. Moje uši nerobili, čo som chcel. Smiech pána profesora som cítil. Za iných okolností by ma jeho radosť potešila, ale teraz som nebol schopný mysliť na nič iné ako na tú bolesť.

Odrazu to zmizlo tak rýchlo, ako to prišlo. Profesor i Péter sa nado mnou skláňali a studenými obkladmi ma preberali k životu. „Filip! Filip, počuješ ma?“ zacítil som hlas profesora. Prepáčte, tentoraz raz už nie zacítil, ale normálne započul. Ušami. „Áno, pane. Počujem vás celkom zreteľne,“ odvetil som. „To ma teší, Filipko. Experiment sa teda vydaril nad všetky očakávania. Bravisimo!“ tlieskal profesor celý bez seba. „Neobjavili sa žiadne komplikácie, všetko pekne podľa plánu. Bolo to úžasné. Ú–žas–né ! Akoby som bol vo vlastnom tele, žiadne vedľajšie účinky. Večer to vyskúšame druhýkrát,“ radoval sa pán profesor.

Péterovi sa však profesorove slová očividne vôbec nepáčili: „Dúfam, že to nemyslíte vážne! Ved' ten chlapec má horúčku a je červený ako moriak. Určite by sme nemali...“ „Nič mi nie je!“ zahriakol som ho ihneď, aby som utišil zamračené čelo pána profesora. „Vidíš! Filip sám hovorí, že mu nič nie je. A keby aj... teba sa predsa nič netýka,“ odvetil spokojne profesor a pohladkal ma po hlave. Keď bolesti trochu opadli, začali sme pripravovať zariadenie na druhý pokus.

* * *

Profesor pokus po dlhšom Péterovom naliehaní nakoniec trochu posunul, i keď ja osobne by som radšej pracoval večer ako uprostred noci. V noci vraj pracujú len zločinci. Najskôr bolo všetko ako predtým – obaja sme si políhali, profesor pripojil mňa a jemu pomohol Péter. „Tri, dva, jeden, štart!“ odpočítal Péter a spustil zariadenie. Na okamih sa mi však zazdalo akoby... nie, to určite nie, pomyslel som si.

Telo pána profesora sa na chvíľu začalo opäť silno nadhadzovať a hneď nato som zavrel oči a začal zuby v napätom očakávaní... Nič! Nestalo sa vôbec nič! Pár sekúnd som z lôžka hľadel striedavo na zariadenie a nehybné telo pána profesora. A vtom som si to všimol! Transformačná trubica sa ešte stále mierne chvela a kontrolka na nej ešte stále pravidelne blikala. „Profesor!“ zreval som. Rýchlo som sa odpútal a letel k nej. Ak ho nezachránim do niekoľkých sekúnd, do tela sa už nikdy nebude môcť vrátiť a to... To hádam nie.

Keď som bol k transformačnej trubici končekmi prstov vzdialený na nie viac ako pár centimetrov, všimol som si, že na jednom konci, ktorý smeroval ku mne, bola trubica uzavretá a z druhej strany neprestajný tlak bránil pánu profesorovi vrátiť sa. Len čo som si uvedomil, že treba okamžite aktivovať reverzný chod, pocítil som silný náraz do hlavy zozadu. Spadol som. A opäť som profesora sklamal.

Prebral som sa po nejakom čase na to, ako ma Péter v profesorovej kancelárii ovieval. „Čo sa stalo?“ spýtal sa ešte pred tým, ako som stihol otvoriť oči. Neodpovedal. Na chvíľu sa otočil a potom zo zásuvky profesorovho stola vytiahol fascikel s hrbou papierov. Na obale stálo: *DTO – Definitívna transformácia osobnosti*. „Péter, pozri, tu je chyba,“ ukázal som na prvé slovo za skratkou. „Nie, Filip, to nie je chyba. Presne to ťa dnes v noci čakalo, ak by sa, ehm, nestalo, čo sa stalo,“ pokrútil hlavou Péter. „Došľaka! A čo keď si tú chybu nevšimol

ani pán profesor! Zostal by v mojom tele navždy,“ preľakol som sa. Filip vstal z profesorovho kresla a prešiel po miestnosti za môj chrbát. Do očí mi vtedy udrela ťažká kovová váza obalená handrou s krvavým fľakom na konci. „Obávam sa, že tak to profesor aj chcel. Asi o tom nevieš, ale podľa lekárov mu zostávalo len niekoľko týždňov života. Mal rakovinu a...“ nedokončil Péter.

Chcel som sa opýtať ešte na veľa vecí, stále som nič nechápal. Ved' to by predsa zostal v mojom tele navždy... Nie, nič mi nedávalo zmysel. Ale ak je pravda, čo hovoril Péter, ako je možné, že mi o tom pán profesor zabudol povedať? Chudáčik, mal toho naozaj veľa... určite zabudol. Alebo ma chcel iba prekvapiť? A vtom ste prišli vy.

„Do you have any friends or family, Mr. Hrdlička?“ spýtal sa policajný vyšetrovateľ po Filipovom vyčerpávajúcom monológ. „Máte nejakých priateľov alebo rodinu, pán Hrdlička?“ spýtal sa tlmočník vzápätí. „Nein,“ zamachroval angličtinou Filip a zavrtel hlavou v stoosemdesiatstupňovom uhle. Obaja páni oproti vypočúvanému sa veľavýznamne usmiali. „Lepšiu obeť ako Vás si profesor Kováč ani nemohol vybrať, pane,“ naklonil sa k Filipovi tlmočník v manchesterovom saku. Ale vo Filipovom pohľade sa jagala bariéra. Neviditeľný múr delil Filipov svet napoly. Stál medzi predstavami o svete a svetom samým. Medzi láskavým profesorom a bezcitným starcom.

Po takmer poldňovom vypočúvaní Filipa ešte poslednýkrát zaviezli do domu k Péterovi, aby si pobalil osobné veci. Kefku aj „pyžamko“ našiel presne tam, kde mali byť. Ale neboli to jediné veci, ktoré si plánoval vziať. Zišiel do suterénu a zašiel do tretej, najväčšej miestnosti podzemného sveta.

Červená kontrolka na transformačnej trubici ešte stále vytrvalo blikala červeným svetlom. Vzal horúcu trubicu do rúk a takmer si na nej pripálil pery. „Odpustite, pane,“ zašepkal a ukryl profesora do ruksaka.